

Eduskunnan perustuslakivaliokunta

Viite:

Eduskunnan perustuslakivaliokunnan lausuntopyyntö ja kutsu kuulemiseen 10.3.2026

Asia:

Hallituksen esitys eduskunnalle laeiksi henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain, henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa annetun lain, ulkomaalaislain 131 §:n sekä poliisilain 2 luvun 1 §:n muuttamisesta (HE 121/2025 vp)

Hallituksen esitys

Esityksessä ehdotetaan muutettavaksi henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annettua lakia, ulkomaalaislakia, henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa annettua lakia sekä poliisilakia. Henkilötietojen käsittelystä poliisitoimessa annetun lain, ulkomaalaislain ja henkilötietojen käsittelystä maahanmuuttohallinnossa annetun lain säännöksiä biometristen tietojen käsittelystä muutettaisiin siten, että tietoja olisi mahdollista käsitellä nykyistä laajemmin muuhun kuin niiden alkuperäiseen käsittelytarkoitukseen. Muutokset koskisivat poliisin passirekisteriin ja henkilökorttirekisteriin talletettuja biometrisia tietoja sekä poliisin ja Maahanmuuttoviraston rekistereihin talletettuja ulkomaalaisten biometrisia tietoja. Tietoja saisi käyttää ja luovuttaa muun muassa hengelle, terveydelle tai vapaudelle aiheutuvan merkittävän vaaran estämiseksi sekä eräiden vakavien rikosten ennalta estämiseksi, paljastamiseksi ja selvittämiseksi. Tietoja saisi luovuttaa nykyistä laajemmin myös Schengenin tietojärjestelmään sekä maanpuolustuksen suojaamiseksi ja kansallisen turvallisuuden suojaamiseksi sitä vakavasti uhkaavalta toiminnalta. Lisäksi poliisilain säännöstä henkilöllisyyden selvittämisestä henkilötuntomerkkien avulla täsmennettäisiin.

Ehdotetut lait on tarkoitettu tulemaan voimaan mahdollisimman pian.

Valtioneuvoston käsityksen mukaan esitykseen sisältyvät lakiehdotukset voidaan käsitellä tavallisessa lainsäätämisyksikössä. Se on kuitenkin katsonut, että hallituksen esitystä eduskunnassa käsiteltäessä on suotavaa hankkia esityksestä perustuslakivaliokunnan lausunto, sillä esityksen valmistelussa on kuitenkin noussut esiin kysymyksiä ehdotettujen perusoikeusrajoitusten välttämättömyydestä, oikeasuhtaisuudesta, täsmällisyydestä ja tarkkarajaisuudesta sekä oikeusturvakeinojen riittävydestä.

Arviointia

Esitys on merkityksellinen erityisesti Suomen perustuslain 10 §:ssä säädetyn yksityiselämän suojan kannalta. Arkaluonteiset tiedot koskevat yksityiselämään kuuluvan henkilötietojen suojan ydintä. Biometristen tunnistetta sisältäviin laajoihin tietokantoihin saattaa liittyä tietoturvaan ja tietojen väärinkäyttöön liittyviä vakavia riskejä, jotka voivat viime kädessä muodostaa uhan henkilön identiteetille ([PeVL 33/2022 vp](#), kappale 7–8).

Käyttötarkoitussidonnaisuutta voidaan pitää henkilötietojen käsittelyn keskeisimpänä periaatteena ja vaatimuksena. Käyttötarkoitussidonnaisuus merkitsee, että henkilötietoja ei voida lähtökohtaisesti käsitellä muuhun kuin siihen tarkoitukseen, johon ne on kerätty. Se suojaa rekisteröityjen perusteltuja odotuksia heidän henkilötietojensa käsittelyn suhteen ja rajoittaa henkilötietojen myöhempää käyttöä. Käyttötarkoitussidonnaisuuden merkitys korostuu, kun kysymyksessä on rekisteri, joka sisältää arkaluonteisia tietoja, jotka henkilöt ovat luovuttaneet viranomaiselle nimenomaista tarkoitusta varten kuten saadakseen passin. Tällaisen rekisterin käyttäminen käyttötarkoitussidonnaisuuden vastaisesti voisi loukata merkittävästi yksilöiden vapauksia ja oikeuksia.

Toisaalta juuri laaja rekisteri voisi auttaa poliisia selvittämään rikoksia yhä paremmin. Oikeus henkilökohtaiseen turvallisuuteen asettaa julkiselle vallalle myös positiivisia toimintavelvoitteita ihmisten suojaamiseksi rikoksilta ja muilta heihin kohdistuvilta oikeudenvastaisilta teoilta (ks. [PeVL 44/1998 vp](#), s. 2).

Perustuslakivaliokunta on korostanut arkaluonteisten tietojen käsittelyn välttämättömyyden vaatimuksen ohella erityisesti käyttötarkoitussidonnaisuuden vaatimusta. Perustuslakivaliokunta on aiemmin katsonut, että tietojen käyttämiseen varsinaisen keräämis- ja tallettamistarkoituksen ulkopuolelle jääviin tarkoituksiin on laajojen biometrisiä tunnistetta sisältävien rekisterien yhteydessä syytä suhtautua kielteisesti. Käyttötarkoitussidonnaisuudesta voidaan tällöin tehdä vain täsmällisiä ja vähäisiä luonnehdittavia poikkeuksia ([PeVL 40/2021 vp](#), kappale 15 ja siinä viitatu lausunnot). Valiokunta on todennut, että esimerkiksi

sormenjälkitiedot eivät voi olla yleisesti käytettävissä poliisin operatiivisissa tehtävissä ([PeVL 47/2010 vp](#), s. 3).

Perustuslakivaliokunta on kuitenkin myös todennut, että erityisen vakavien rikosten ennalta estämiseen, paljastamiseen tai selvittämiseen voi liittyä sellaisia painavia, perusoikeusjärjestelmääinkin palautuvia yhteiskunnallisia intressejä, jotka perustelevat käyttötarkoitussidonnaisuudesta poikkeamista. Näiltä osin on valtiosääntöisesti mahdollista tehdä rajattuja poikkeuksia käyttötarkoitussidonnaisuuden periaatteeseen, mikäli huolellisesti laadittu sääntely kokonaisuutena arvioiden täyttää perus- ja ihmisoikeuksien vaatimukset ja on yhteensopivaa EU-oikeuden asettamien vaatimusten kanssa ([PeVL 23/2022 vp](#), kappale 23). Valiokunnan mukaan vakiintuneesta käyttötarkoitussidonnaisuutta koskevasta tulkintakäytännöstä ei kuitenkaan ole syytä irtaantua ilman riittäviä perusteluita ja huolellista harkintaa ([PeVL 23/2022 vp](#), kappale 21).

Esityksessä tunnistettu ja sen taustalla oleva tosiasia on, että rikosten selvittäminen, paljastaminen ja estäminen riippuu nykyisin suuressa määrin nykyaikaisten tutkinta- ja tunnistusmenetelmien käytöstä. Perustuslakivaliokunta on painottanut, että yksityiselämän ja henkilötietojen suoja tulee suhteuttaa toisiin perus- ja ihmisoikeuksiin sekä muihin painaviin yhteiskunnallisiin intresseihin, esimerkiksi yleiseen turvallisuuteen liittyviin intresseihin, jotka voivat ääritapauksessa palautua henkilökohtaisen turvallisuuden perusoikeuteen ([PeVL 5/1999 vp](#), s. 2; [PeVL 14/2018 vp](#), s. 8).

Kuten Euroopan ihmisoikeustuomioistuin on yhtäältä todennut, rikostorjunnan oikeutettu intressi saattaa olla suurempi kuin henkilötietojen kohteiden edut ja yhteiskunnan kokonaiset henkilötietojen, mukaan lukien sormenjälkien ja DNA-tunnisteiden, suojaamisessa. Toisaalta Euroopan ihmisoikeustuomioistuimen toteamalla tavalla yksityiselämän suoja heikkenee kohtuuttomasti, jos nykyaikaisten rikostutkintakeinojen käytön hyväksytään hinnalla millä hyvänsä menevän yksityiselämän suojan edelle ([S. ja Marper v. Yhdistynyt Kuningaskunta](#), kohta 112).

Käsillä olevassa asiassa on kyse näiden intressien oikeasuhtaisesta yhteensovittamisesta. Asiasta on jo perustuslakivaliokunnan käytäntöä, jossa tätä yhteensovittamista on tehty ja samalla myös osoitettu tasapainottamisen rajoja. Keskeisesti kyse siitä, millä tavoin perustuslain 10 §:ssä turvattu yksityiselämän ja henkilötietojen suoja suhteutetaan 7 §:ssä säädettyyn oikeuteen elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen, joka asettaa julkiselle vallalle myös positiivisia toimintavelvoitteita ihmisten suojaamiseksi rikoksilta ja muilta heihin kohdistuvilta oikeudenvastaisilta teoilta.

Esityksessä suhdetta perustuslakiin ja säätämisyjärjestystä koskevassa laajassa jaksossa esitystä onkin arvioitu Suomen perustuslain 10 §:ssä säädetyn yksityiselämän suojan kannalta

lisäksi perustuslain 6 §:ssä säädetyn yhdenvertaisuuden, 7 §:ssä säädetyn oikeuden elämään sekä henkilökohtaiseen vapauteen ja koskemattomuuteen ja 9 §:ssä säädetyn liikkumisvapauden sekä 21 §:ssä säädetyn oikeusturvan kannalta.

Oikeuskanslerin toimet asian ennakollisessa laillisuusvalvonnassa

Kuten esityksestä ilmenee, lausuntokierroksella olleesta esitysluonnoksesta annettiin huomattava määrä lausuntoja (yhteensä 40). Myös oikeuskansleri antoi lausunnon ([OKV/271/21/2025](#)) tuolloisesta esitysluonnoksesta. Oikeuskanslerin tavoin useat lausunnonantajat nostivat esille muun ohella ehdotetun sääntelyn perusoikeusherkkyiden ja tarpeen punnita ehdotetun sääntelyn oikeasuhtaisuutta ja välttämättömyyttä.

Lausuntokierroksen jälkeen jatkovalmisteltu hallituksen esitys toimitettiin oikeuskanslerin pyynnöstä ennakkotarkastettavaksi. Ennakkotarkastuksesta laaditussa muistossa (19.8.2025, OKV/481/23/2025-OKV-5) todettiin muun ohella, että lausuntopalautetta ja sen johdosta tehtyjä muutoksia tuli esityksessä selostaa yksityiskohtaisemmin, sillä eduskunnan tiedonsaantioikeudenkin kannalta on tärkeää, että myös yksityiskohtainen palaute selostetaan ja sen johdosta tehdyt muutokset tai muuttamatta jättämiset perustellaan. Lisäksi ennakkotarkastuksessa todettiin, että esityksessä on kyse arkaluonteisista henkilötiedoista, jotka kohdistuvat rajoitukset perustuslain 10 §:ssä suojellun oikeuden ydinalueelle tai ainakin hyvin lähelle sitä, joten esityksessä oli otettava tarkemmin kantaa perusoikeuden ydinalueen koskemattomuuteen. Ennakkotarkastuksesta laaditussa muistiossa esitettiin myös muita täydennystarpeita liittyen erityisesti esityksen oikeasuhtaisuuden ja välttämättömyyden, oikeusturvatakeiden sekä EU-oikeudenmukaisuuden perusteluihin. Ennakkotarkastuksessa todettiin esityksessä olevan vielä useita muokkaamista ja lisätarkastelua edellyttäviä kohtia, jotka olivat sen tavallisessa lainsäätämisyjärjestyksessä käsittelemisen kannalta kriittisiä. Esitys pyydettiin poikkeuksellisesti lähettämään oikeuskanslerille muokkausten jälkeen jatkettuun ennakkotarkastukseen.

Jatkovalmisteltu hallituksen esitys toimitettiin pyydetyn mukaisesti oikeuskanslerinviraston ennakkotarkastukseen. Toisesta ennakkotarkastusmuistiossa laaditussa muistiossa (4.9.2025, OKV/481/23/2025-OKV-7) todettiin, että esityksen perusteluja oli ensimmäisen ennakkotarkastuksen jälkeen täydennetty huomattavasti. Toisessakin ennakkotarkastuksessa tuotiin kuitenkin esille muun ohella, että ehdotettavan sääntelyn hyväksyttävyyttä, oikeasuhtaisuutta ja välttämättömyyttä koskevia perusteluja olisi aiheellista edelleen täydentää, jotta voidaan varmistua esityksen valmistelusta perustuslain mukaiseksi. Ennakkotarkastuksessa todettiin esitysluonnoksen yhä sisältäneen sellaisia muokkaamista ja lisätarkastelua edellyttäviä kohtia, jotka olivat sen säätämisyjärjestyksenkin kannalta kriittisiä. Erillistä ennakkotarkastusta ei kuitenkaan enää jatkettu, koska asian valmistelu kuuluu vastuulliselle ministeriölle.

Kuten esityksessä kuvataan (s. 56–57), esityksen perusteluja on täydennetty oikeuskanslerin ennakkotarkastuksessa tehtyjen havaintojen johdosta ja myös 1. lakiehdotuksen 15 f §:ää on valmistelun aikana muutettu. Oikeuskanslerinvirastossa asiaa arvioitiin ennakkotarkastusten jälkeen seuraavan kerran siinä vaiheessa, kun eduskunnan käsittelyssä nyt oleva hallituksen esitys oli oikeuskanslerin tavanomaisessa tarkastuksessa ennen asian esittelyä valtioneuvostolle. Tuossa yhteydessä edellytettiin eräitä tarkennuksia siihen, minkä vuoksi asiassa oli suotavaa pyytää perustuslakivaliokunnan lausunto. Kokonaisuudessaan esitys on arvioni mukaan ollut tässä vaiheessa kaikkien sen valmisteluvaiheessa tehtyjen muokkauksen jälkeen sillä tavoin perusteltu, että esitys on täyttänyt ne edellytykset, joita eduskunnalle annettavalta hallituksen esitykseltä edellytetään.

Esitys on edellä todetuin tavoin ollut siten sen valmistelun aikana poikkeuksellisenkin monessa vaiheessa oikeuskanslerin ennakkollisen laillisuusvalvonnan kohteena. Esityksen perusteluja on valmistelun aikana muokattu ja täydennetty näiden havaintojen johdosta. Tehdyt muokkaukset ja täydennykset eivät lopulta poista esitykseen liittyviä valtiosääntöoikeudellisia tulkintakysymyksiä, jotka koskevat ennen kaikkea perusoikeusrajoitusten hyväksyttävyyttä ja oikeasuhtaisuutta. Olen asian laillisuusvalvonnassa pitänyt tärkeänä, että perustuslakivaliokunnan lausunnon antamista pidetään suotavana, ja pyrkinyt osaltani huolehtimaan siitä, että hallituksen esityksessä avoimesti tuodaan esiin ne perustuslailliset epäselvyydet, joita siihen sisältyy.

Perusoikeusrajoitusten hyväksyttävyys ja oikeasuhtaisuus

Esityksen tavoitteena oleva yksilöiden ja yhteiskunnan turvallisuuden kannalta merkittävien vakavien rikosten estämisen, paljastamisen ja selvittämisen tehostaminen on perusoikeusjärjestelmän kannalta hyväksyttävä peruste puuttua perusoikeuksena turvattuun yksityiselämän suojaan. Myös esityksen tavoitteena olevaan kansallisen turvallisuuden suojaamiseen sitä vakavasti uhkaavalta toiminnalta ja maanpuolustuksen suojaamiseen sekä merkittävän vaaran estämisen taustalla ovat painavat yhteiskunnalliset intressit ja hyväksyttävät perusteet. Kiistatonta on sekin, että biometristen tietojen nykyistä laajemmat käsittelymahdollisuudet saattaisivat edistää rikosten selvittämistä, paljastamista ja estämistä.

Perusoikeusrajoituksia sisältävältä sääntelyltä kuitenkin rajoitusedellytyksiä koskevan perustuslakidoktriinin mukaan edellytetään, että sillä saavutettavat päämäärät ovat oikeassa suhteessa sillä tavoiteltuihin päämääriin ja että ne ovat välttämättömiä. Rajoitus on sallittu ainoastaan, jos rajoituksen taustalla oleva tavoite ei ole saavutettavissa perusoikeuteen vähemmän puuttuvin keinoin. Perusoikeuksien rajoittamisen sallittavuutta tulee arvioida paitsi yksittäisiin perusoikeussäännöksiin mahdollisesti sisältyvien lakivarausten kannalta, myös perusoikeuksia koskevien yleisten oppien mukaisesti ([PeVM 25/1994 vp](#), s. 4–6). Rajoittamisen

yleiset edellytykset koskevat ennen muuta vaatimusta säätää rajoituksesta lailla, rajoituksen tarkkarajaisuutta ja täsmällisyyttä, rajoittamisen perusteena olevien syiden hyväksyttävyyttä, suhteellisuusvaatimuksen täyttymistä perusoikeutta rajoitettaessa, rajoitukseen liittyvien oikeusturvajärjestelyjen riittävyyttä ja rajoituksen ristiriidattomuutta Suomen kansainvälisten ihmisoikeusvelvoitteiden kanssa.

Kuten esityksen säätämisyjärjestyksen arviointia koskevassa luvussa todetaan, niin perustuslakivaliokunnan käytännön valossa käsillä olevan esityksen kannalta keskeiseksi muodostuu erityisesti ehdotettavien perusoikeusrajoitusten hyväksyttävyys ja oikeasuhtaisuus.

Sellaisessakin tilanteessa, jossa muiden perusoikeuksien painoarvon arvioidaan pakottamaan poikkeamaan henkilötietojen käyttötarkoitussidonnaisuudesta, niin sääntelyn tulee edelleen turvata yksityiselämän ja henkilötietojen suoja mahdollisimman pitkälle. Olennaista on, että tällöinkin sallitut käyttötarkoitukset on täsmällisesti rajattu ja laissa säädetään menettelystä, joka on edellytyksenä poikkeukselliselle arkaluonteisten tietojen käytölle. Kysymys on kaiken kaikkiaan siitä, että lainsäätäjän tulee turvata oikeus yksityiselämän suojaan tavalla, jota voidaan pitää hyväksyttävänä perusoikeusjärjestelmän kokonaisuudessa (ks. esim. [PeVL 13/2016 vp](#), s. 3–4).

Esityksessä lähtökohtana on, että biometrisiä tietoja voitaisiin käsitellä rikosperustaisiin tarkoituksiin vakavimpien rikosten ennalta estämiseksi, paljastamiseksi ja selvittämiseksi. Sallituista käyttötarkoituksista säädettäisiin laissa nimenomaisesti ja säännöksistä ilmenee muiden keinojen käyttämisen olevan ensisijainen biometrisiin tietoihin vertaamiseen nähden. Laissa säädettäisiin myös menettelystä, joka olisi edellytyksenä tälle poikkeukselliselle arkaluonteisten tietojen käytölle. Päätöksentekijöiden joukko on rajattu, ja laissa säädettäisiin myös siitä virkamiesjoukosta, jolla on toimivalta tehdä biometristen tietojen vertailua.

Edellä todetuista seikoista huolimatta ja vaikka esitystä on sinänsä perusteltu kattavasti, oikeasuhtaisuuden arviointi asiassa on haastavaa. Tämä johtuu jo siitä lähtökohdasta, että yksiselitteistä tietoa ei ole saatavissa esimerkiksi siitä, kuinka paljon enemmän rikoksia saataisiin esityksen mukaisilla sääntelyllä selvitettyä verrattuna nykytilaan.

Etukäteen on vaikea myöskään ennakoida kaikkia niitä tilanteita, mitä välttämättömyys voisi yksittäistilanteessa tarkoittaa ja minkälaisilla kriteereillä yksittäiset poliisihenkilöt välttämättömyysarviota tekisivät. Koska toimivalta kattaisi hyvin erilaiset tilanteet mukaan lukien merkittävän vaaran ja rikosten estämisen sekä useita hyvin erityyppisiä rikoksia, poliisihenkilöiden tulkintaan asiassa jää lopulta väistämättä harkintaa. Esimerkiksi merkittävän vaaran määritelmään väistämättä liittyvä tulkinnanvaraisuus ei ole välttämätöntä ongelmattonta sen perustuslakivaliokunnan esittämän vaatimuksen kannalta, jonka mukaan arkaluonteisten tietojen käsittely on rajattava täsmällisillä ja tarkkarajaisilla säännöksillä vain välttämättömään

ja sääntelyn on oltava EU:n tietosuojalainsäädännön mahdollistamissa puitteissa yksityiskohtaista ja kattavaa ([PeVL 65/2018 vp](#), s. 45, [PeVL 15/2018 vp](#), s. 40).

Merkityksellistä on, että esityksessä on päädytty vaihtoehtoon, jossa päätöksen tietojen vertaamisesta tekisi viranomainen ilman tuomioistuimen valvontaa.

Euroopan unionin tuomioistuin on arvioinut rikosasioiden tietosuojadirektiivin (EU) 2016/680 soveltamiseen liittyviä oikeusturvakysymyksiä muun muassa asiassa [C-548/21 \(CG v. Bezirkshauptmannschaft Landeck\)](#), joka koskee toimivaltaisen viranomaisen mahdollisuutta saada pääsy matkapuhelimen sisältämiin tietoihin rikosten torjuntaa, tutkintaa, selvittämistä ja syyteharkintaa varten. Tuomioistuimen mukaan tilanteessa, jossa kansallisen viranomaisen pääsy henkilötietoihin aiheuttaa vakavan puuttumisen rekisteröidyn EU:n perusoikeuskirjan 7 ja 8 artiklan mukaisiin oikeuksiin, edellytyksenä tulee olla tuomioistuimen tai muun sellaisen riippumattoman hallintoelimen päätös, joka kykenee arvioimaan riippumattomasti tasapainoa rikollisuuden torjunnan edellyttämien tarpeiden ja yksityiselämän kunnioittamisen ja henkilötietojen suojan välillä.

Esityksessä on katsottu, että unionin tuomioistuimen käytännöstä ei kuitenkaan seuraa vaatimusta säätää tuomioistuimen tai muun riippumattoman hallintoelimen ennakkovalvontaa edellytykseksi henkilön tunnistamiselle tai hänen henkilöllisyytensä todentamiselle poliisin ja Maahanmuuttoviraston rekisterissä olevien kasvokuvien tai sormenjälkitietojen avulla. Esityksessä on todettu, että sormenjälkien antamat tiedot eivät unionituomioistuimen mukaan yksinään mahdollista kuvan saamista asianomaisten henkilöiden yksityis- ja perhe-elämästä ([C-61/22, RL vs. Landeshauptstadt Wiesbaden](#)).

Vaikka unionituomioistuimen käytännöstä ei seuraisikaan vaatimusta tuomioistuimen ennakkovalvonalle, niin kansallisesti tällaisen menettelyn säätämiselle ei liene estettä ja se voisi lisätä tämänkaltaisessa uudentyyppisessä sääntelyssä oikeusturvaa tavalla, jolla saattaisi olla olennainen merkitys esityksen hyväksyttävyyttä ja oikeasuhtaisuutta arvioitaessa. Uudessa ja perusoikeusherkässä sääntelyssä aiemmasta sääntelystä poikkeavat oikeusturvamekanismit saattavat olla välttämättömiä siitä huolimatta, että voimassa olevassa kansallisessa sääntelyssä viranomaisen rekisterissä olevien henkilötietojen käsittelyn ei ole katsottu edellyttävän ennakkollista tai jälkikäteistä lupaa tuomioistuimelta. Oikeusturvamekanismien osalta on syytä korostaa perustuslakivaliokunnan toistuvasti todenneen, että tietojen suojaamista oikeudettomalta käytöltä ei voi perustaa vain rekisterinpitäjää tai tietojen käsittelijää koskevan virkavastuun varaan ([PeVL 21/2025 vp](#) ja siinä viitatut lausunnot, [PeVL 4/2021 vp](#), [PeVL 65/2018 vp](#), [PeVL 52/2018 vp](#), [PeVL 51/2018 vp](#)).

Kaiken kaikkiaan kyse on perusoikeuksien kannalta varsin merkityksestä sääntelystä, jossa erityisesti sen välttämättömyyteen ja oikeasuhtaisuuteen liittyy edelleen vaativia

valtiosääntöoikeudellisia tulkintakysymyksiä ottaen huomioon muun ohella edellä esiintuodut oikeusturvaan liittyvät näkökohdat. Tämän vuoksi olen myös pitänyt tärkeänä, että hallituksen esityksessä tuodaan avoimesti esiin kyseisiin seikkoihin liittyvät perustuslailliset epäselvyydet, jotta viime kädessä perustuslakivaliokunta voi esittää niistä arvionsa.

Kyse on myös sellaisesta uudesta sääntelystä, jossa olennaisen tärkeää sen toimenpanon seuranta.

Oikeuskansleri

Janne Salminen